

на воздуха, който дыхамъ и който никога не осквернихъ съсь лажа! „

Какъ то солцето раступява и сабаря чрезмѣрны ледны величины отъ Апенискыте верхове, така падна и силный гнѣвъ на риошата, като чу гласа на своата възлюбленица. Горделивата негова глава окротилася бѣи слези като рѣка течаха отъ очите му. Макаму като плачеше съсь него безъ гласъ го држеше въ руцѣте си. А Госпожа Латуръ, назонъ отъ себе си, рече ми: „ не можа веке да рая; „ душата ми е раздрана. Злосчастното това утешествіе не ще да ся исполни. Потрунся, „ моля, де вземншь сына ми съ тебе си. Семь „ дни ставатъ какъ никоѣ тука не е спалъ, „

Пріятелю, рѣкохъ на Павла, сестра ти ще „ остани. Утрѣ щемъ говори на управителя „ за това. Остави родителите си да ся поуспокоятъ и ела да премннишь ноцѣта у дома. Касно е, полунощъ е. Сѣверный Крестъ е правъ на горизонта.

Павель оставися да го заведе безъ нищо да рече; и като премина една много смутена нощъ, стана на утрянъта и отиде у дома си.

Но що треба да продължавамъ по надале-